

Wanneer het lam niet meer op een schilderij wil staan

HET LAM VAN JAN

Je zal maar het 'Lam Gods' zijn, voor altijd vastgezet op een schilderij, aangestaard door de de wereld. Een béetje lam bedankt voor die eer, en dat is precies wat er gebeurt in Het lam van Jan, een frisse voorstelling voor drieplussers van de Waalse theatermaker Audrey Dero.

(ECO)

Dero werd de afgelopen vijf jaar zichtbaar in Vlaanderen met verfijnd visueel theater waarin collages en objecten een grote rol spelen. Zo waren er de kijkcabine Trip tout petit en de 'ondertafelvoorstelling' Down Tiger Down, en recenter bij KOPERGIETERY nog de bibliotheekvoorstelling Verloren. Dero's taal is die van de papieren figuur, vaak handmatig gemanipuleerd, waardoor haar voorstellingen naast een trage precisie een melancholieke toets bezitten.

Dit keer gaat ze bij het Gentse productiehuis 4Hoog aan de slag met Jan Van Eyck, en Het lam van Jan begint met een transitie-moment. Actrice Deborah Marchal, met wiebelende benen gezeten bovenop de zware sokkel van een altaarstuk, heeft genoeg aan een hoodie-met-kap, een klein handdoekje en twee wc-rollen om zichzelf een vijftiende-eeuwse hoofdtooi met sluier aan te meten, precies zoals de echtgenote van Giovanni Arnolfini op het beroemde huwelijksportret dat Van Eyck in 1434 schilderde.

Met minimale middelen en maximale inventiviteit brengt Dero de iconografie uit Van Eycks oeuvre tot leven.

Marchal opent een groot boek: "Dit is het verhaal van schilder Jan." Het verhaal speelt zich aan de hand van uitgeknipte figuurtjes af in het boek, maar ook op de panelen van een veel grotere triptiek (vormgeving van Sarah Yu Zeebroek). De plot is van een eenvoudige maar hilarische tragiek: wanneer schilder Jan na maanden van zwoegen eindelijk zijn meesterwerk onthult, zuigt een zwart gat op het centrale paneel alle aandacht naar zich toe. Het lam is, welja, gevlogen.

Dierenvrienden

In een beleefde brief laat het dier zijn schepper weten liever te gaan grazen of bij zijn dierenvrienden te verblijven. En dus moet Jan op zoek naar een nieuw dier. Dat wordt een klassieke driedelige queeste, waarbij er ergens in het midden een gat valt in de spanning. Het jonge publiek haakt na een paar scènes af - het bewijs dat het mangelt aan de dramaturgie.

De finale trekt dat euvel recht, Jans zoektocht loopt uit op een sprankelende ontknoping met de allure van een antieke of middeleeuwse fabel, waarin dieren een menselijk aanschijn krijgen - een beetje zoals het echte Lam Gods na zijn restauratie plots een menselijk gezicht bleek te hebben. Een nieuwe, fijne voorstelling van 4Hoog.

De morgen - 12 oktober 2020